

lijk harder aan te pakken, door criminelen ultralange gevangenisstraffen op te leggen, gingen zijn collega-politici veel te ver. Behalve de Partij Boris Bongers bleken alle andere Haagse collega's tegen zijn voornemen; juist voorstanders van de bestaande softe aanpak. Hoewel de financiële onderbouwing nog ontbrak vreesden ze dat Bongers' plan bovendien te kostbaar zou worden en door gebrek aan zowel menskracht als ruimte in de Nederlandse gevangenissen, niet te handhaven viel. Uitvoerbaarheid woog bij hen zwaarder dan principes: maximale bescherming en welvaart van des konings onderdanen. Door het watjesbeleid werd de Nederlandse samenleving volgens Bongers onrecht aangedaan. Zelfs het feit dat negentig procent van de drugslabs in Europa in Nederland werden opgerold, maakten bij zijn politieke collega's nauwelijks indruk. Erg? Ja! Optreden? Alleen als het volk in opstand komt, dacht Bongers wrang.

Maar de PBB-fractievoorzitter zou niet opgeven. Hij voelde de draagkracht in de samenleving om Nederland voor verslechtering te behoeden ras aanzwellen. In de campagne voor de komende parlementsverkiezingen vormde het strenger straffen van harddrugscriminelen het belangrijkste speerpunt van de PBB.

Bongers was ervan overtuigd dat het huidige toenemende gebrek aan goed nationaal bestuur en beleid tot meer ontevredenheid onder de bevolking zou leiden. Zwijgend zwichten voor een zogenaamd schier onoplosbaar exponentieel probleem, ontwrichtte de maatschappij, meende hij. Gedogen was uit den boze. Wie gedooft, navigeert doelloos. Het voorstel om de zware harddrugscriminaliteit harder aan te pakken was nog maar het begin van de strategie die Bongers voor ogen had om Nederland harddrugsvrij te maken. Kort na de implementatie van de hardere aanpak zouden er aan gebruikerszijde rigou-

reuze stappen moeten worden genomen. De wet die het bezit van harddrugs strafbaar maakt, maar een gebruiker niet bestraft, is een loze wet. Het illegaal gebruik steeds opnieuw flink beboeten – geen gevangenis- of taakstraffen opleggen – betekende over een tiental jaren geen of nauwelijks harddrugsgebruikers meer in Nederland. En dus het einde van het drugslabsbestaan, het faillissement van de leveranciers en de ondergang van de baronnen, was de stelregel van Bongers. Illegale gebruikers treffen in hun portemonnee zonder strafbladvermelding, is de effectiefste aanpak om het probleem terug te dringen en te voorkomen dat gevangenissen overbevolkt raken.

“En wie gaat dat betalen?” hoorde de PBB-initiatiefnemer de tegenstanders al in koor fulmineren. Antwoord: bijvoorbeeld door het “Tientje van Bongers” per maand van alle belastingbetalers te introduceren. En honderd euro per maand van alle in Nederland gevestigde bedrijven. De “Harddrugsbestrijdingstax”. Dat levert per jaar vier miljard op. In de jaren negentig van de vorige eeuw introduceerde het kabinet Lubbers III het “Kwartje van Kok” om het gebruik van de auto te ontmoedigen. Het Tientje van Bongers moet het gebruik van harddrugs te kostbaar maken. Mocht dit beleid haar vruchten afwerpen dan zou het door andere Europese landen kunnen worden geïntroduceerd.

Zorgvuldig uitgewerkte plannen in begrijpelijke taal voor dergelijke maatregelen, leverde de PBB een substantieel aantal extra zetels op, voorspelde Bongers. Dat was niet uitsluitend goed voor Nederland, meende hij, maar leverde voor hem tevens een bijvangst op ten gunste van zijn politieke carrière. Bongers was ijdel genoeg om het hoogste na te streven. Wie weet werd de PBB, dat momenteel vijf zetels bezette in de Tweede Kamer, na de verkiezingen de grootste partij, Bongers de nieuwe formateur en na onderhandelingen met coalitiegenoten, minis-

ter-president. Een vooruitzicht met als gevolg slapeloze nachten: minister-president worden! En wat lag er na een aantal jaren eminent succesvol regeren in het verschiet? President van de Europese Gemeenschap? Secretaris-generaal van de NAVO? Toegevoegd worden aan de lijst van illustere Nederlanders die topfuncties hadden bekleed in de bestuurlijke wereld? Politici die wereldgeschiedenis hadden geschreven: mr. Joseph Marie Antoine Hubert Luns... drs. Jacob Gijsbert de Hoop Scheffer... Mark Rutte! Wie weet werd Bongers ooit voorzitter van de Verenigde Naties. Dat had nog geen landgenoot van hem geflikt. In dat geval was het jammer dat hem geen dubbele achternaam was gegund: 'Boris Boaz Alexander Maximus Bongers de Pfefel... of Boris Boaz Bongers Beelaars van Blokland... Alexander-Maximus Boaz Bongers van Berge Henegouwen... Of nog indrukwekkender: Boris Boaz baron Bongers van Harixma thoe Slooten... Nee, dat laatste leek hem internationaal te ingewikkeld om uit te spreken, dacht hij hardop grinnikend.

Was het al vast maar zo ver: de eed afleggen als minister-president. Voor een fotosessie met de ministersploeg op het bordes naast de koning. Limousine met chauffeur, ontmoetingen met belangrijke staatshoofden, ontbijten in The White House. Hij dagdroomde hoe VS-president John W. Trust hem 's ochtends om zeven uur in Washington samen met de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken hartelijk zou verwelkomen: 'Good morning Boris... Welcome in the White House.'

'Thank you so much mister president for having us at breakfast. It is really an honour meeting you personally. I brought you and your lovely wife some exeptional beautiful wooden shoes. The Dutch word for wooden shoes is klompen.'